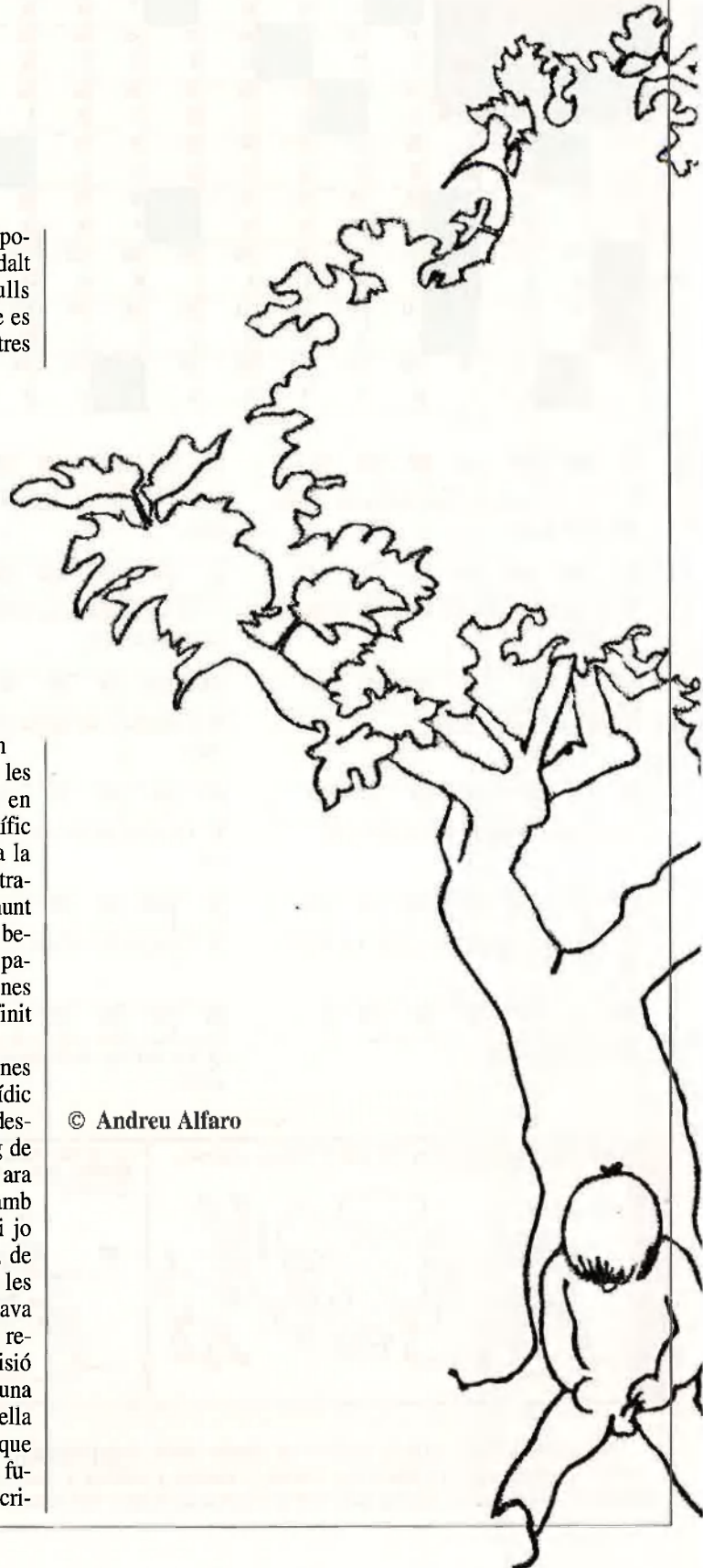

No res sota la resplendor

Recorde molt bé aquell paisatge de nusos: m'havien dipositat en l'interior d'un cabàs profund com un pou i dalt en el brocal tenia el cel blau, però enganxat als meus ulls s'alçava el trenat d'espart que era tot l'horitzó. Una egua que es deia Maravilla estirava un carro carregat de matalassos i altres efectes pel camí de Vila-real entre tarongers amb part de la família a sobre fugint del front i aquesta expedició de refugiats la conduïa el Macareno, un dels jornalers de casa, segons vaig sentir contar més tard. Sense dubte el cabàs d'espart que contenia el meu cos havia transportat garrofes anteriorment perquè aquesta olor encara estava arrelada allí dins i després de tant de temps em puja des de l'inconscient a la creu de les celles quan la invoque en oració.

El cabàs tenia les anses esfilassades i des del fons jo les veia molt altes com dues ales trencades tan brillants que encara avui les somie d'or. Els fils d'espart molt gastats pel pas de tantes collites ara arrapaven el cel i van ser aquestes fibres lluminoses en agitar-se amb les bandades del carro els primers llamps que em cegaren i en aquell mur que s'alçava davant vaig trobar escrit un jeroglífic que des d'aleshores encara m'obsessiona: no hi ha res sota la resplendor. Jo mirava el paisatge de nusos. Les successives trames d'espart formaven un intricat joc de llums quan per damunt d'elles s'esvarava el sol, una espessa xarxa que amb la seua bellesa cruelment em constrenyia, però a voltes aquell ordit ja pareixia la forma d'escriptura que vaig concebre després: signes aparents i indesxifrables que es multiplicaven fins a l'infinit dins la imaginació o la mirada creant un món sense sentit.

Pel cel del cabàs divisava volant els molls d'un somier i unes quantes cadires de bova. També suraven en un desordre fatídic en l'aire distintes cassoles, la pastera i l'almud que jo havia descobert al rebost on la meua consciència es va revelar enmig de les bombes i de les pregàries de ma tia Pura. Tot oscil·lava ara al compàs dels cruixits del carro per aquell camí de terra amb fondes roderes per la partida del Tossal i de Cantalobos i jo anava acompanyat d'una mare dolorosa, d'un pare capficat, de dos germans i de Macareno que colpejava amb els ramals les suoses anques de l'egua Maravilla fugint dels rojos. Ja portava aleshores dues imatges de la Vilavella en la retina: aquella revelació de la por al rebost davant una màscara de gas i la visió d'una cua al peu d'un camió de soldats on jo estava agafat a una mà de la meua germana Rosita davant el balneari La Estrella enderrocat esperant amb una cassoleta la ració de lletilles que allí impartien com un sacrament i encara veig la gran perola fumejant, els viatges del cullerot dins un rotgle de moros que cri-

© Andreu Alfaro